

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

เล่นกับมูตรกับคุณนี่แหม...

(ผู้ฟังเทศน์ นักเรียน ร.ร.อุตรพิทย ๑๐๐ คน ประชาชน ๔๐๐ คน)

พยายามเก็บหอมรอมริบ ต่างคนต่างบริจาคคนละเล็กคนละน้อยไปเรื่อย ๆ ก็เหมือนฝนตกนั่นแหละ ตกไม่หยุดไม่ถอยมันก็เต็มเอง อันนี้ก็เหมือนกันคนไทย ๖๒ ล้านคนต่างคนตกคนละหยดละหยาดก็ค่อยเป็นไปเอง พูดถึงเรื่องการทำลายนี้เราไม่อยากจะพูดนะ เราพูดจริง ๆ เราสลดสังเวชจริง ๆ มาเล่นกับมูตรกับคุณนี่แหม... วาจันเลย ทองคำธรรมชาติ-ธรรมชาติมาเล่นกับกองมูตรกองคุณ แต่กัทนเอา

สิ่งที่มีสารระมันแทรกอยู่ในกองมูตรกองคุณ เพราะฉะนั้นจึงต้องบุกเข้าไปในกองมูตรกองคุณ ได้รับความสกปรกมอมแมมมากก็ต้องยอมรับ เพราะสิ่งที่มีคุณค่ามีราคายังแทรกอยู่ในกองมูตรกองคุณนั้น ก็ต้องบุกเข้าไปหาสิ่งเหล่านี้ ถ้ามีแต่มูตรแต่คุณแล้วก็เรียกว่า ปทปรมะ พระพุทธเจ้าชักสะพานเลยไม่เล่นด้วย มันก็มีอยู่ในนั่นแหละ แทรกแฝงกันอยู่นั้น อุกมตัตถุญญ วิปจิตถุญญ เนยยะ มันแฝงกันอยู่นั้น ๆ ไม่มากก็น้อย แฝงอยู่ในกองปทปรมะ มูตรคุณเต็มส่วนเต็มสัดของมัน จึงได้อุตสาหะพยายามอย่างนั้นนะ เราพูดจริง ๆ เราสลดสังเวช แต่เราทนเอาด้วยอำนาจแห่งความเมตตาที่ช่วยโลกเวลานี้นะ อำนาจแห่งความเมตตาทำให้ไปจุดไปลากไปดึงนั่นดึงนี่ กระทบกระเทือนเรื่องอะไร ๆ นี้ ก็เหมือนกับมูตรกับคุณมันกระเด็นมาถูกเราเราปิดออกเสีย ไปเรื่อย เดินเรื่อย ชำระเรื่อยไป

โห มันสกปรกจริง ๆ ผู้ตั้งหน้าตั้งตาทำลายชาติบ้านเมืองมันตั้งหน้าตั้งตาจริง ๆ พยายามทุกวิถีทาง ฟังให้ดีพวกที่เป็นเจ้าของสมบัติ มาณอนใจอยู่ได้ยังไง เสือร้ายตัวหนึ่งอยู่ในหมู่บ้านนั้นคนทั้งบ้านนอนไม่หลับนะ ต้องรักษาสมบัติเงินทองและชีวิตเจ้าของ เพราะมหากภัยเพียงรายเดียวเท่านั้นก็พอแล้ว ยิ่งจะมีมากกว่านั้นก็ฉิบหายละซี บ้านเมืองของเราตั้ง ๖๒ ล้านคน ใ้พวกเปรตพวกผีพวกยักษ์พวกมารนี่ไม่ก็ร้าย มันทำลายให้แหลกไปได้แน่ เราสลดสังเวชที่มาช่วยชาติบ้านเมืองคราวนี้นะ เราก็มิเคยได้คิดได้คาดได้ฝัน ก็ได้เคยเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้ว นิสสัยวาสนาเราเป็นนิสสัยวาสนาอาภัพ ส่วนการบวชการเรียนหนังสือเราไม่พูด

ออกปฏิบัติที่นี้ เรียกว่าขึ้นเวทีพีดกับกิเลส สังหารกิเลสให้ขาดสะบั้นลงไปจากใจนั้นละความตั้งอกตั้งใจเสียสละชีวิตตลอดเลยเทียว หากความสุขความสบายไม่ได้เลยตั้งแต่วันก้าวขึ้นสู่เวที มีแต่ความทุกข์ลำบาก แต่ลำบากอันนี้เรียกว่าบุกเข้าศึกศัตรูคือกิเลส

ลำบากก็ทนเอา บุกเข้าไปเลย ทุกข์ขนาดไหน ทุกข์เพื่อชัยชนะ ๆ นี่เป็นความทุกข์เพื่อสุข เอ้า บุกเข้าไป ๆ

ใครจึงจะมาเขียนประวัติของเราไม่ได้เราก็บอกแล้ว ประวัตินี้ก็มีพวกลูกศิษย์ลูกหาเขียนออกมาเป็นประวัติหลวงตาบัว ที่ หยอดน้ำบนใบบัวนี่ ก็จดก็เขียนเอาธรรมดา ที่จะให้เรอบอกเราเล่านี้เราไม่ได้บอก ดีไม่ดีผู้ที่จดจารึกอะไรเรียบบร้อยแล้วอยากจะมาให้เราอ่าน เรอบอกให้ป่าเข้าป่า มายุ่งทำไม ถ้าเราจะให้เขียนของเราเราก็บอกแล้วนี่นะ บอกอย่างนั้นเลยนะ นั่นละเรื่องประวัติของเรา ตัวจริง ๆ ของเราเราเล่าให้ฟังทุกอย่าง ออกเขียนไปนี่ไม่มี แต่ว่าเราพูดเราเล่าให้ฟังปรารภเรื่องนั้นเรื่องนี้เอาออกเขียนได้ใช้ไหมล่ะ นี่ที่ออกเขียนจากคำปรารภของเรา

ไปที่ไหนไปองค์เดียว ๆ นั่นเห็นไหม เด็ดไหม เราพูดทำทายเป็นเลยถึงเรื่องความเด็ดเดี่ยวนี้ อยากหาตัวมาแข่งว่าไง พูดให้ใครฟังใครไม่อยากฟัง แต่เราทำอย่างนี้ เราทำอย่างนี้เราเป็นพยานของเราได้เต็มตัว ใครเชื่อไม่เชื่อเราไม่สนใจ ตั้งแต่วันก้าวขึ้นสู่เวทีมีแต่ความทุกข์ความทรมานลำบากลำบาก หาความสุขไม่ได้นะ ความทุกข์นี้คือทุกข์บูกิเลส ไม่ใช่ทุกข์เพื่อลุ่มเพื่อจม เราจึงพอใจทุกข์ ทุกข์ขนาดไหนบินตลอดเวลา ฟังซีฟี่น้องทั้งหลายว่านั่งตลอดรุ่ง ๆ จนกระทั่งกันแตก ฟังซินะ นี่ละบุก เข้าใจไหม มันทุกข์ขนาดไหนกันถึงแตก เรานี้มันเห็นแต่หมอนแตก ไปที่ไหนเห็นแต่หมอนแตก ๆ ถ้ามันเป็นลูกระเบิดวัดป่าบ้านตาดแตกกระจายไปนานแล้ว ฟังหมดกำแพง ฟังเสียงหมอนระเบิด หัวทับมันละซี ทับอย่างแรงเพราะความซี้เกียจจับไสลงใส่หมอน

อันนี้มันไม่เป็นอย่างนั้น มันบุกเลยเทียว กันแตกก้นภาวนา มันไม่ได้นั่งคินหนึ่งคินเดียว ๙ คิน ๑๐ คินเราพอจำได้อยู่ นั่งตั้งแต่หัวค่ำ บางวันยังไม่มิดเลยนั่งแล้ว ฟาดทะลุหน้าต่างขึ้นใหม่ ก็ชั่วโมงฟังซี ไม่ได้พลิกเปลี่ยนไปทางไหนเลย ซิดเส้นตายให้กันเส้นตายว่าจะพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปไหนไม่ได้ เช่น อิริยาบถเรานั่งขัดสมาธิ ตามปกติเรานั่งขัดสมาธิ ทุกสิ่งทุกอย่างปรับปรุงเรียบบร้อยแล้ว เอาละที่นี้ฟังซินะ เหมือนหินหักทีเดียวเอามาต่อกันไม่ได้เลย เอานะที่นี้ละ นั่นขึ้นเวทีแล้ว ที่นี้ต่อยละที่นี้ละ เรื่องจิตใจที่จะไปคิดออกนอกกลุ่มนอกทางแปลก ๆ ต่าง ๆ ในเวลาสละชีวิตนั่งตลอดรุ่งนี้จะคิดไปไม่ได้ นี่ซิดเส้นตายให้อีก

ต่อจากนั้นความทุกข์ความทรมานเกิดขึ้นมากน้อย เรียกว่านั่งนานเท่าไรก็ยิ่งความทุกข์มาก เหมือนร่างกายของเราทั้งร่างนี้เหมือนท่อนฟืน ทุกขเวทนาเป็นเหมือนไฟเผา ๆ แต่สติปัญญาไม่ถอย มันบุกกันอยู่ข้างในสติปัญญา ไฟทุกขเวทนามันบุกอยู่ข้างนอก สติปัญญาบุกอยู่ข้างใน ชัดกัน ๆ เอาจนกระทั่งลงฝั่ง ฟังซินะ อำนาจแห่งความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด มันบังคับกิเลสได้สบาย ๆ จิตลงฝั่งลงแดนอัศจรรย์ เราไม่

เคยเห็นในการภาวนาเราก็ได้เห็นแล้วในคืนวันนั้น นี่วันแรกเป็นสักขีพยานแล้ว เอ้า ทุกข์-ทุกข์ไปเถอะต่อไป ยังไงเราจะต้องให้ถึงจุดนี้เป็นอย่างน้อย ให้พ้นทุกข์เป็นที่สุด มันจะทุกข์มากขนาดไหนไม่ได้เคยสนใจ บุกตลอด

ทุกข์เหล่านี้เรียกว่าเป็นของจริง แต่กิเลสมันเห็นว่าเป็นข้าศึกไม่ยากทุกข์ ให้ ถอยไม่ถอย พัดลงไปจนกระทั่ง พอมันพิจารณาจบ คือทุกข์มากเท่าไรสติปัญญาจะ นอนใจไม่ได้นะ ยิ่งหมุนเร็วของมันตัว ๆ เหมือนกับนักมวยต่อยกันในวงใน ต่างคน ต่างพัดกันเต็มเหนี่ยว ๆ อันนี้กิเลสกับธรรมพัดกันก็แบบเดียวกันไม่ได้พัดกัน ธรรมนี้ จะอ่อนตัวไม่ได้เวลาได้เข้าตะลุมบอนกันขนาดนั้นแล้ว ธรรมต้องพิต สติปัญญาหมุนตัว ความอดความทนไม่ต้องพูดมันมาหลัง สติปัญญานี้พุ่ง ๆ เพื่อเอาชนะชนะ พอมันรอบนี้ ผีงลง นั่นเห็นไหมกิเลสหายแล้วนั่น ขณะนั้นเรียกว่ามันหายขณะนั้น

พอเราฟื้นขึ้นมามันก็ชัดเราอีก พอจิตเราถอนขึ้นมาแล้วเอาอีก ทุกขเวทนาเริ่ม เกิดอีก ๆ พัดอีก ๆ บางคืน ๓ ครั้งรวมลงเต็มที่สว่าง บางคืน ๒ ครั้ง แต่ครั้งเดียวนี้ดู เหมือนไม่ค่อยมี อย่างครั้งเดียวนี้ก็รวมนาน พอถอนขึ้นมาก็เป็นจังหวะนั้นเสีย นี่ละ แดนอัศจรรย์ เมื่อถึงนั้นแล้วไม่มีกาลสถานที่เวลาเข้ามาเกี่ยวนะ เห็นแต่ธรรมชาติ ที่อัศจรรย์อันเดียวเท่านั้น พูดอย่างอื่นไปไม่ได้

นี่เรียกว่าบุก ทุกข์ขนาดไหน ทุกข์อันนี้ทุกข์เพื่อชัยชนะ เป็นสง่าราศี เป็นศักดิ์ศรี ตีงาม ภาคภูมิใจตัวเองว่าไม่อ่อนแอ ผลก็ได้อย่างอัศจรรย์ที่เห็น เป็นที่ตอบรับกัน อย่างจิง ๆ ที่เดียว นี่ความทุกข์ความทรมานของเรา นั่งวันนี้แล้ว เว้นสองสามคืนชัดอีก ๆ เอาจนกระทั่ง ทีแรกกันออกร้อนเป็นไฟเผา อันดับที่สองพอนั่งไป ๆ มันออกร้อน แล้วมันก็พอง เพราะนั่งตลอดรุ่งมันเหมือนเอาน้ำร้อนลวกแหละนะ แล้วก็พอง จากพองก็แตก จากแตกก็เลอะ เอ้า เลอะ-เลอะไป กิเลสไม่แตกเราไม่ถอย พาดกัน เห็น ใหม

เราไม่ได้ลืมพ่อแม่ครูจารย์มันกระตุกเรา เพราะท่านเห็นนิสัยผาดโผน ขึ้นไปพอ ไปเล่าความอัศจรรย์ให้ท่านฟังเท่านั้น ทีแรกท่านก็เสริม ยุหมา เรานี้เท่ากับหมาตัวหนึ่ง ท่านเองเท่ากับเจ้าของหมา พอขึ้นไปเล่าเรื่องความอัศจรรย์นี้ กิริยามารยาท นี่เราพูด ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง การปฏิบัติธรรมต่อสู้อกิเลสกับธรรมพัดกันอย่างนี้ ในวงศาสนา ปัจจุบันนี้เราเป็นตัวประกันเลยว้างั้นเถอะ แต่ก่อนที่เรายังไม่เคยรู้เคยเห็น ไปหาครูบา อาจารย์ก็หมอบกราบคาบแก้วไป กิริยามารยาทเหมือนผ้าพับไว้ เป็นปกติเหมือนกัน หมดลูกศิษย์ลูกหาไปหาครูบาอาจารย์ เราก็เป็นอย่างนั้น แต่ไม่ได้เคยคิดมันจะเป็น อย่างอื่น พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปอย่างนั้น

พอมันได้ของอัศจรรย์ขึ้นในคืนวันแรกนะ พอขึ้นไปกราบท่าน ที่น้ำมันไม่เป็น
อย่างนั้นนะ ผิง ๆ เลย มันพูดด้วยความรู้ความเห็นจริง ๆ นั้นละมันอาจหาญใหม่ พลัง
ของมันนี่พุง เราไม่ได้ตั้งใจเป็นนะ มันหากเป็นด้วยพลังของจิตของธรรมที่รู้พูดออกมา
ตันออกมา มันก็ออกเอง กิริยานี้ผิง ๆ เลย ท่านคงจะคิดว่า บ้าตัวนี้มันรู้แล้วละที่นี้ คง
ว่างั้น คงจะว่าบ้าตัวนี้หรือหมาตัวนี้มันรู้แล้ว ที่นี้ก็เล่า พอเล่าจบแล้วก็หมอบฟัง เพราะ
เล่านี้เล่าแบบถวายผลให้ท่านทราบว่าเป็นยังไง ๆ ท่านจะได้แก้ไขตัดแปลง พอเล่าจบก็
หมอบฟัง ทางนั้นก็ขึ้นผิงเลย เอาละที่นี้ ได้หลักแล้วที่นี้ละ เอ้า ๆ ฟาดมันลงไป ร่าง
กายร่างนี้มันไม่ได้ตายถึง ๕ หนแหละ มันตายเพียงหนเดียวเท่านั้น เขาไม่ได้ภาวนาเขา
ก็ตาย เราตายในสงครามนี้เอาเถอะ ว่างั้นเลย ที่นี้ได้หลักแล้ว

โอ้ย หมาตัวนี้ทั้งจะเห่าจะหอน ทั้งจะกัดจะฉีก มันภูมิใจว่าแน่นอนแล้วว่าที่เรา
ปฏิบัติมานี้ วันไหนเป็นอย่างนั้น ขึ้นไปเราก็เป็นอย่างนั้นละ กิริยาอันนี้จะไม่เป็นเหมือน
แต่ก่อน มันขึ้นด้วยอำนาจแห่งธรรมผิง ๆ มันพุง ๆ เหมือนน้ำพุ เพียงเท่านั้นมันก็เป็น
แล้ว นี่ละธรรมภายในใจเป็นอย่างนั้น ที่นี้นานเข้า ๆ ไปเล่าถวายให้ท่านฟังอย่างนี้ ๆ
สุดท้ายพอขึ้นไปนั่งบ๊ีบ ท่านจะเอาละนะที่นี้ มันนี้มันผาดโผนมาก ความหมายก็ว่างั้น
พอขึ้นไปนั่งบ๊ีบ

กิเลสมันไม่ได้อยู่ในกายหนา มันอยู่ในใจหนา ท่านขึ้นผางเลยนะ พอที่นั่งบ๊ีบลง
เท่านั้น กิเลสไม่ได้อยู่ในกาย มันอยู่ในใจ พอว่าอย่างนั้นแล้วมันผาดโผนโจนทะยาน
สารตีฝีกมันจะต้องฝีกกันอย่างหนักทีเดียว ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่
ให้กิน ฝีกทุกแบบที่มันจะหายพยศลดพยศลง เวลาม้าลดพยศลง การฝีกมันเขาก็ค่อย
หย่อนลง ๆ ให้กินน้ำกินท่า ลดลง ๆ จนกระทั่งใช้งานใช้การได้แล้วการฝีกเขาก็เป็นไป
ธรรมดา ท่านพูดเท่านั้นนะ ท่านไม่ได้ย่อนเข้ามาว่า หมาตัวนี้มันผาดโผนเกินไป มันจะ
เอาให้ตายในการนั่งภาวนา ความหมายคงว่าอย่างนั้น

ท่านเทียบเพียงเท่านั้นสารตีฝีกมัน เราก็เรียนมาแล้ว มีในบาลี พอท่านแย้บอก
มันก็จับได้แล้วจะว่าไง เท่านั้นละ ตั้งแต่วันนั้นเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกนะ คือร่างกาย
ของเราเนี่ย เรียกว่าเราหักโหมมาก ชัดกันจนกระทั่งกันแตก เราไม่เคยเรียนให้ท่านทราบ
ว่ากันแตกนะ ฟาดกิเลสมันแตกแบบไหนกับธรรมพัดกัน เรื่องกันเรื่องทุกข์ทรมานไม่
ได้พูด ก็พูดในวงสังฆธรรมแล้ว กาย เวทนา จิต ธรรม มันทุกข์ร้อนลำบากขนาดไหน
พัดกันด้วยสติปัญญา จนกระทั่งมันลงถึงขีด ๆ แล้ว ที่นี้พอเห็นว่ามันสมควรแล้ว ควร
จะพักผ่อนในการฝึกทรมานอย่างหนักนั้น ให้หย่อนลงไปตามสัดส่วน ความหมาย
ว่าอย่างนั้น

แต่ท่านจะพูดอย่างนี้กับเรา นิสัยเรามันหยาบ ท่านต้องเอาอย่างหนักกับเราทุกแบบ ไม่มีที่จะเบาเลยนะกับเรา ต้องหนักทุกอย่าง เราก็พอใจทุกอย่าง ถ้าท่านพูดเบา ๆ มันไม่ถึงใจ ถ้าท่านผางออกมาว่า หมาตัวนี้มันผาดโผนมาก เรายิ่งจะพอใจมากนะ แต่นี่ท่านไม่ออกว่าหมาตัวนี้มันเกินไป มันยิ่งกว่าม้ออีก แต่ท่านไม่ว่า แต่เราอยากให้ท่านว่าอย่างนั้น เห็นไหมธรรมไม่มีละคำว่าหยาบว่าโลน ไม่มี ข้อเปรียบเทียบกันหนักเบามากนักน้อยเพียงไรได้สัดได้ส่วน นั่นละคือธรรม ท่านไม่ได้มาสนใจกับไอ้พวกกิเลสตัวสกปรก แต่ไม่ให้แตะมันนะ ให้ความมันสะอาด กิเลสเป็นอย่างนั้นนะ ธรรมนี้ฟาดเข้าไปเลย

หลังจากนั้นแล้ว ได้หลักแล้ว ท่านก็บอกว่า เอาละที่นี้ได้หลักแล้ว เอาละที่นี้ฟัดเลย ร่างกายมันจะตายไม่ถึง ๕ หน ที่แรกท่านยกขึ้นอย่างนั้น พอต่อไปท่านก็อธิบายต่อไปเรื่อย ๆ ท่านไม่ได้เสริมเรื่องมันไม่ได้ตายถึง ๕ หน ๖ หนนะ ท่านไม่เสริมเพราะเห็นมันผาดโผน มีแต่คอยจะรังเอาไว้ พอขึ้นไปก็ผางเลย กิเลสมันไม่ได้อยู่กับกายนะ มันอยู่ในใจนะ ยกสารถีฝีกม้ามมา ม้าตัวไหนมันผาดโผนโจนทะยาน ฟาดมันอย่างหนัก ไม่ให้มันกินหญ้ากินน้ำ ชัดลงไปจนกระทั่งมันอ่อนลงไป การฝึกทรมานของเขาก็อ่อนลง ๆ เท่านั้นท่านก็จบ จนกระทั่งใช้งานใช้การได้แล้วเขาก็ใช้กับม้าธรรมดาท่านว่าเท่านั้นเพียงเท่านั้นเข้าแล้วทางนี้ เพราะเราเรียนมาแล้ว เป็นแต่เพียงว่าท่านไม่ได้ว่า หมาตัวนี้มันเลยม้อแล้วนะ ถ้าท่านว่าอย่างนั้นเรายิ่งจะถึงใจนะ นี่ท่านไม่ได้ว่า มันถึงใจ อย่างนั้นละธรรม ถึงกันทันที ๆ

จากนั้นก็ได้อีก เอาถึงขนาดนั้น นี่ทุกขุโหมพิจารณาซิพี่น้องทั้งหลาย ก่อนที่จะได้มาสอนโลกเราทุกขุขนาดไหน พูดให้ใครฟังใครไม่อยากเชื่อ แต่เราเป็นอย่างนั้นจะให้เราพูดว่ายังไง พอจากนั้นก็ตั้งหลักได้ ตั้งหลักได้แล้วก็เอาละที่นี้ ก็ไปจมอยู่ในสมาธิอีกแหละ พอจิตได้หลักแล้วเข้าสมาธินี้เข้าเท่าไรก็ได้ เรื่องความคิดความปรุงนี้มันกวนใจ นุ่นเห็นไหม แต่ก่อนความคิดความยุ่งเหยิงวุ่นวายถือเป็นการเพลิดเพลิด แล้วก็เอาเสี้ยนเอาหนามเอาพิษเอาไฟเผาไปด้วยในความคิดนั้น ติดตามกันไปเลย ที่นี้เวลาจิตเป็นสมาธิแล้ว ความคิดความปรุงยับ ๆ แยับ ๆ มันกวนทั้งนั้น เข้าแนวลงนั้นแล้วมีแต่ความรู้อันเดียวเด่น ไม่มีอะไรกวนแสนสบาย นั่งที่ไหนเป็นสมาธิตลอดเวลา ติด คำว่าติดว่านอนใจ ก็นอนใจที่ว่าไม่รู้เรื่องของสมาธิว่ามันเป็นแค่นั้น นอนใจตอนนี้แหละ

แต่ความเพียรมันก็ไม่ถอย มันก็หมุ่นอยู่กับสมาธินั้น จนกระทั่งท่านมาลากออกอีก นั่นเห็นไหม ถามที่ไร เป็นยังไงท่านมหา จิตสงบดีหรือ เราก็บอกตรง ๆ เลย สงบดีอยู่ ว่างั้น สงบดี ๆ ท่านก็นาน ๆ ถามที่นิ่ง เป็นยังไงจิตสงบดีหรือ สงบดีอยู่ว้าง

พอจะเอาก็เปรี้ยวเลยนะ ถึงขั้นแล้ว พอว่าเป็นยังไงท่านมหา จิตสงบดีเทรอ สงบดีอยู่ ท่านจะนอนตายอยู่นั้นเทรอ ขึ้นเลยนะ นั้นเห็นไหม เราไม่ได้ลืมทุกกิกทุกกีนะ เพราะอันนี้เป็นสังขารไม่ใช่ความจำมันถึงใจ ท่านจะนอนตายอยู่ในสมาธินั้นเทรอ ท่านรู้ไหม สมาธินี้ คือสมาธิหมูขึ้นเขียง ขึ้นแล้วไม่ยอมลง ท่านรู้ไหมสมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่ง ท่านรู้ไหม ความสุขที่เกิดขึ้นจากสมาธินี้เท่ากับเนื้อติดฟัน เนื้อติดฟันมีความสุขยังงัยบ้าง เอ้าว่ามา ท่านว่าอย่างนี้นะ ไอ้เนื้อติดฟันเราจะเอาความสุขจากเนื้อติดฟันมีความหมายอะไร มีความสุขยังงัยบ้าง เอ้าว่ามา

ทางนี้ก็นิ่งแล้วขึ้นนะ ถ้าว่าสมาธิเป็นสมุทัยแล้ว สัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหน เราก็ว่าอย่างนั้นซีที่นี้ะ ท่านขึ้นอีกผางมาเลย สัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้าเป็นสัมมาสมาธิที่มีสติที่มีปัญญาครอบคอบต่อตนเอง สมาธิของท่านไม่ได้เหมือนสมาธิของท่านนี้ะ เหมือนหมูขึ้นเขียงขึ้นแล้วไม่ยอมลง หมอบเลย โอ้ย ไซ้แล้ว

จากนั้นก็ฟัดใหญ่ทางปัญญา เพราะสมาธิมันเต็มเปี่ยมแล้ว เครื่องอุปกรณ์ที่จะปรับปรุงให้เป็นอาหารประเภทต่าง ๆ มันรวมมาหมดแล้วเครื่องครัว เป็นแต่เพียงว่าเราไม่นำมาปรุงมันก็ไม่เป็นแกงเป็นอาหารประเภทต่าง ๆ มันก็กองอยู่นั้น ดีไม่ดีมันเนาไปเลย ทีนี้พอท่านชี้แจงอย่างนั้นปั๊บ ทีนี้ก็ออกทางด้านปัญญา มันเร็วที่สุดนะเพราะสมาธิมันพอตัวถึง ๕ ปีแล้ว จนจะเอาสมาธิเป็นนิพพานเลยฟังซิ มันติดขนาดนั้นนะ พอท่านฟาดสมาธิ ดีสมาธิแตกออกไปแล้ว ปัญญาขึ้นพุ่งเลย ออกทางปัญญาเอาอีกนะ

เราจึงได้เห็นคุณของท่าน แหมถึงใจเลยนะ ท่านจับจุดไหนนี้ผางเลยขาดสะบั้นกิเลสนะ ถ้าว่าความเพียรก็เอ้า มันไม่ตายถึง ๕ หน ที่สองก็ สมาธิเอาละได้หลักแล้ว ถึงขั้นสมาธิดีสมาธิแตก จากนั้นขึ้นถึงขั้นปัญญา พอถึงขั้นปัญญาเอาแล้วนะที่นี้ มันหมุนตัว ๆ ตำหนิสมาธิ โอ้ย สมาธินี้มันนอนตายอย่างพ่อแม่ครูจารย์ว่า ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร ปัญญาต่างหากแก้กิเลส นั้นเอาแล้วนะที่นี้ กิเลสประเภทไหนจะขาดสะบั้นลงไปด้วยปัญญา ๆ สมาธิครองมาก็ปีแล้วไม่เห็นมีกิเลสถลอกปอกเปิกแม้ตัวเดียวเลย มีปัญญาเท่านั้น ทีนี้มันก็พุ่งทางด้านปัญญา แล้วก็ตำหนิสมาธิ นี่มันไม่พอดีนะเรา ออกทางด้านปัญญาฟาดกลางวันกลางคืนไม่มีเวลาว่างเลย บางคืนนอนไม่หลับ มันหมุนเป็นธรรมจักร สติปัญญาฆ่ากิเลส ออกทางด้านปัญญาหมุนตัว ๆ มันจะตายจริง ๆ นะ สติปัญญาทำงานไม่ถอยได้รั้งเอาไว้ ทีนี้คำว่าความเพียรไม่มี มันเลยเถิดแล้ว

เข้าไปหาท่าน นี้ที่ว่าพ่อแม่ครูจารย์ให้ออกทางด้านปัญญา เวลานี้มันออกแล้วนะ เราก็อ้างมัน ออกยังงัยท่านว่า โห้ย มันพิจารณาทั้งวันทั้งคืน บางคืนไม่ได้นอนเลยเป็นคืน ๆ ไม่ได้นอนเลยมันหมุนตัว ๆ ตลอดเวลา นั้นละมันหลงสังขาร คำว่าสังขารสังขารเป็น ๒ อย่าง สังขารส่วนกิเลสเป็นสังขารสมุทัย สังขารฝ่ายมรรคคือความปรุง

เป็นอรรถเป็นธรรมนี้เป็นฝ่ายธรรม เรียกว่าสังขารมี ๒ ประเภท สังขารฝ่ายสมุทัยฝ่ายกิเลส สังขารฝ่ายมรรค มีอยู่ ๒ อย่าง แต่ท่านไม่ได้บอกนี่นะ ท่านบอกว่า นั่นละมันหลงสังขาร ถ้าไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ นั่นละบ้าหลงสังขาร ๆ ขึ้นเลยที่นี่ เราก็นิ่ง ที่นี่มันคงจะถูกอย่างท่านว่า งามเท่าไม่แพ้ต่อสู้นะ มันจะถูกอย่างท่านละ

แต่มันก็ไม่ถอยนะความหมุ่นของมัน ไปมันก็หมุ่นตัว ๆ เวลามันจะตายจริง ๆ มันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ความคิดความปรุงภายในใจนี้อ่อนหมดภายในหัวใจ ร่างกายก็อ่อนเพลีย สติปัญญาไม่ถอย รั้งเข้ามาสู่สมาธิ นั่นละที่ว่ามันหลงสังขาร คือมันหลงเกินไปมันจะตายจริง ๆ ที่นี่มันก็ย้อนเข้ามาสู่สมาธิ พอเข้าสมาธิได้กำลังแล้วติดฝั่งอีก ๆ อันนี้พอมันผ่านไปแล้วก็รู้เองว่า ความใช้สังขารที่เป็นธรรมนั้น ใช้ไม่รู้จักประมาณ สมุทัยมันแทรกเข้าไปได้ ความหลงมันแทรกเข้าไปได้ นี่ที่ท่านว่าหลงสังขาร มันใช้ไม่รู้จักประมาณ ความพอดีพอดีก็คือว่า ให้ใช้พอดีพอดี ๆ ท่านไม่ได้บอกประเภทนี้ คนประเภทนี้ต้องเอาให้หนักอย่างนั้น ให้มันคิดเอง มันก็คิดได้นะ พอคิดได้แล้วก็ยอมรับ ฟุ้ง ๆ เลย

นี่ละความเพียรเมื่อถึงขั้นมันจะไปแล้วมันไม่อยู่นะ อะไรรั้งไว้ก็ไม่อยู่ กิเลสวัฏวนนี้หมุ่นขนาดไหนมันปิดออก ๆ มีแต่หมุ่นตัว ๆ ลงถึงขีดถึงแดน ๆ ความพากความเพียรหนักสุดยอดละเรา เราพูดจริง ๆ เรื่องความเพียรของเรา ทุกข์ในทางนี้ก็ทุกข์อีก อันหนึ่ง คนเราลงถึงขนาดไม่ได้หลับได้นอนจะไม่ทุกข์ยังงั้น มันก็ไม่สนใจว่าเป็นทุกข์ มีแต่บुक ทุกข์แบบนี้ทุกข์บुकเพื่อฆ่ากิเลส มันเอามาเป็นอารมณ์อะไรอะไรอะไร ผาดเสียจนกระทั่งถึงมันขาดสะบั้นลงไป เอ้าสรุปเลย พอปัญญาขั้นนี้ก้าวแล้ว สติปัญญาอัตโนมัติก็ขึ้นตามกัน ๆ จากนั้นก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญาหมุ่นตัว ๆ เห็นในหัวใจถามใคร

พระพุทธรเจ้าสอนไว้สด ๆ ร้อน ๆ นิพพานไปไหนพระพุทธรเจ้า ธรรมเป็นศาสดาองค์แทนพระพุทธรเจ้าแล้วนิพพานไปไหน มันก็จำอยู่ในใจนี้ ฆ่าเสียจนถึงขีดมันกิเลสขาดสะบั้นลงจากใจ เหมือนหนึ่งฟ้าดินถล่ม นี่เคยพูดให้ฟังแล้ว ตั้งแต่ต้นมานี้เป็นเวลา ๙ ปีเต็มทีทุกข์แสนสาหัสที่สุดเลย ตั้งแต่วันก้าวขึ้นสู่เวทีหาความสะดวกสบายไม่ได้ ไม่ให้ใครไปเป็นเพื่อน ไม่ให้ใครไปด้วย เราต้องไปคนเดียว ๆ ความทุกข์แสนสาหัส ได้นำธรรมมาแสดงให้เห็นอย่างทั้งหลาย จึงแสดงด้วยความอาภาวชาญชาญชัย

เราพูดจริง ๆ เราไม่เคยสะทกสะท้านกับอะไรในสามแดนโลกธาตุนี้ ตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมา มหาพรหม เทวบุตรเทวดา ก็เป็นลูกศิษย์ เอ้าพูดให้มันเต็มยศเสียละ สอนหมดเหล่านี้แต่ไม่ได้มาพูด เพราะมนุษย์เป็นมนุษย์ ไม้ปักก็เราก็ดูไม่สอนมันใช้ไหม ถ้าเป็นคนเราก็ดูสอนคน เทวบุตรเทวดาเอามาว่างั้นเลยนะ มาแบบไหนนะไม่ใช่คุณนะ มันเต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้วครอบโลกธาตุนั้นนะ ตั้งแต่วันฟ้าดิน

ถล่ม กิเลสขาดสะบั้นออกไปจากใจ จิตดวงขึ้นมา โถ จนกระทั่งน้ำตาร่วงฟุ้งซัน เกิดมาตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบัว ก็กัปกัปปี้ ไม่เคยเจอธรรมะประเภทนี้ วันนี้ได้เจอเสียแล้วหรือ ขึ้นแล้วเห็นไหม ความอัศจรรย์ของธรรมเป็นอย่างนั้นละ

นี่ละธรรมปัจจุบันนี้หายไปไหน ให้ปฏิบัติละซี ไม่ปฏิบัติก็มีตั้งแต่ไปโปะเอา ๆ ว่ามรรคผลไม่มี ศาสนาเรียวแหลม มันเรียวแหลมแต่ตัวหัวมันเองเรียวแหลม ศาสนาจะเรียวแหลมยังไง เจ้าของเรียวแหลม กิเลสหลอกเอา ศาสนาหมตมรรคหมตผล ใครทำบุญให้ทาน รักษาศีล ภาวนา มรรคผลนิพพานไม่มี ๆ มีแต่กิเลสลบเอา ๆ โคตรหัวกิเลสมันเคยภาวนาเมื่อไรไม่เห็นถามมันบ้างวะ นี่เข้าภาวนานะนี่ ถึงโคตรหลวงตาบัวไม่ภาวนา หลวงตาบัวก็ภาวนานะ กิเลสตัวนี้โคตรมีเคยภาวนาหรือ มีมาอดกู่หรือ อยากว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม มันจึงถึงใจนะ เป็นอย่างนั้น เวลามันจำขึ้นมาปั้พูดไม่ได้เลย ธรรมชาติที่รู้ที่เห็นที่เป็นอยู่ในหัวใจพูดไม่ได้

เพราะฉะนั้นจึงไม่เคยสะทกสะท้าน กับสามแดนโลกธาตุนี้ไม่ว่าจะจุดใดแดนใดไม่เคยมี ตั้งแต่ธรรมชาตินี้ได้ผิงขึ้นมาแล้วครอบหมดโลกธาตุเลย ท้าวมหาพรหม เทวบุตรเทวดา อย่าพูด นี่อยู่ใต้อำนาจของธรรมทั้งนั้น ธรรมเหนือทุกอย่างแล้วสะทกสะท้านกับอะไร แล้วจะมาสั่งสอนชี้หมาชี้หมาแห้งถึงขะนี้ไม่ได้มีหรือ จะมาเกรงมากลัวอะไรถึงขะ แล้วจะมากลัวอะไรกับมันประสาถึงขะ ธรรมเป็นธรรม ถึงขะเป็นถึงขะ กล้ากลัวกับมันหาอะไร นั่นละฟุ้งซัน้องทั้งหลาย ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ กระเทือนทั่วโลกธาตุ โลกธาตุนี้กว้างเท่ากว้างกระเทือนไปหมดนั่นแหละ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ผิงนี้กระเทือนทั่วโลกธาตุ ธรรมชาติอันนี้

เราไม่ได้วัตรอย ความเป็นจริงเป็นยังไงเราก็พูดได้อย่างนั้น มันก็เป็น เป็นตาม สัตตามส่วนแห่งกำลังวังชาวาสนาของเรา ปฏิเสธไม่ได้ เพราะฉะนั้นเทศนาว่าการจึงไม่เคยสะทกสะท้านว่าใครจะมาตำหนิติเตียนว่าสูงว่าต่ำอะไร ไม่เคยสนใจ อย่างมากก็มีแต่มันแห่อยู่ในถึงขะนั้นแหละ ว่าเทศน์โอ้เทศน์อวดเทศน์ไม้เทศน์คู้ มันก็ว่าไป มันแห่วอก ๆ อยู่ในถึงขะเราไม่สนใจ เพราะธรรมไม่ใช่ถึงขะไปสนใจกับมันอะไรถ้าไม่ใช่เป็นบ้านะ ถ้าเป็นบ้านก็ โอ๊ย นี่ชาติเราอย่างนั้นอย่างนี้ เขาชมเราอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นบ้านกับเขาอีก ก็เป็นถึงขะด้วยกันอีกแหละ นี่ธรรมเป็นธรรมสงสัยอะไร

นี่ละที่เรามานำพี่น้องชาวไทยเรา เรานำเต็มสัดเต็มส่วน ความสะอาดสะอาดอันไม่ต้องตำหนิ ไม่มีทางตำหนิเลย เราไม่มีข้อตำหนิเราที่ สมบัติเงินทองข้าวของที่พี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาคนี้ ไม่ไปไหนว่างั้นเลย อยู่ในความควบคุมของเราคนเดียว เราชำระสะสางความสกปรกโสภมเต็มสัดเต็มส่วนไปโดยลำดับลำดับ สำหรับเราเรียกว่าเราบริสุทธิ์เต็มที่แล้วในหัวใจก็ดี และเมตตารธรรมที่ทำกับพี่น้องทั้งหลายก็ดี สมบัติเงิน

ทองเหล่านี้จึงไม่รั่วไหลไปไหน เราจะพิจารณาที่จะออกทำประโยชน์ในแง่ใดมุมใด เราจะพิจารณาเต็มความสามารถของเรา แล้วแยกออก ๆ นี่เป็นเรื่องของเราทำประโยชน์ให้โลกเราทำอย่างนั้น

การแนะนำสั่งสอนก็เต็มภูมิแล้วในชาตินี้ แต่ก่อนเราไม่เคยคิดว่าเราจะได้ทำงานขนาดนี้ละ อย่างที่ว่าแหละเราเป็นนิสิตอาสาอาภัพ ไปไหนไปคนเดียว ๆ ผาดกับกิเลสขาดสะบั้นมาแล้วมีหมู่เพื่อนเข้าไปเกาะพิบ ๆ อยู่ในป่าในเขา ครั้นต่อมาหนักเข้า ๆ อย่างที่เห็นนี้แหละ จากนั้นแล้วก็ออกขึ้นสนามเวทีใหญ่ทั่วกรุงสยามจะว่าไป เทศนาว่าการประเภทไหนมันก็ออก ๆ ตั้งแต่แกงหม้อใหญ่ หม้อเล็ก หม้อจืด ออกไปเรื่อย ๆ ธรรมประเภทนี้ถ้าเราไม่ได้เป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายนี้ไม่มีนะ ตายไปด้วยกันเลย จะไม่ได้ยินเสียงเลย

เพราะธรรมไม่ได้อัดได้อัน ไม่ได้หนักได้หน่วง ไม่ได้ผลักได้ดัน พอจะให้อยากพูดอยากคุย มีเหมือนไม่มี แต่เหตุการณ์เข้ามาสัมผัสผัสตรงไหนจะรับกันตรงนั้น ๆ เลย เพราะฉะนั้นถึงบอกว่า เอ้า ถ้ามมาว่างั้นเลย ถ้าควรจะตอบจะตอบทันทีออกทันที ถ้าไม่ควรตอบดิ่งก็ไม่ออกนะ ธรรมจะต้องเล็งเห็นความพอดี เล็งเห็นความเป็นประโยชน์ ถ้าไม่เป็นประโยชน์ยังงี้ก็ไม่ออก ถ้าเป็นประโยชน์มานี้ก็ทุ่มใส่กันเลยทันที ๆ ถึงว่า เอ้า ถ้ามมาเวลานี้จะตอบ ๆ นั้นละออกแล้วเตรียมพร้อมแล้ว มันเต็มถึงอยู่แล้วนี่ว่าไง ผางทันทีเลย นี่ละอำนาจแห่งธรรมมีเต็มหัวใจแล้วอัดอันอะไร เปิดออกทางไหนก็เป็นธรรมทั้งนั้น เปิดรอบด้านเป็นธรรมรอบด้าน

ลงหัวใจเป็นธรรมแล้วไม่มีอัดมีอัน ถ้าไม่ติดตัวเองเสียอย่างเดียว กิเลสนั้นละมาเป็นตัวของเรามาเป็นเรา มาติดกิเลสอันเดียวติดหมด โลกธาตุใครจะว่ารำลือว่าเป็นจอมปราชญ์จอมแปดมาจากไหนก็ตามเถอะ ถ้าลงกิเลสได้ติดอยู่ในหัวใจแล้วหาจอมปราชญ์ไม่ได้นะ ถ้ากิเลสสิ้นจากหัวใจ นั่นคือจอมปราชญ์ ไม่ต้องบอกก็ทราบแล้ว คือจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคมครอบโลกธาตุ เป็นอย่างนั้นละ

นี่ละเราก็ได้ออกมานำพี่น้องทั้งหลาย จึงให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ นี้ออกอย่างอาจหาญชาญชัย ด้วยถอดออกจากหัวใจมาสอนพี่น้องทั้งหลายไม่สะทกสะท้าน ถือหลักความจริงประจำตัวนี้ออกแสดง อะไรที่พูดยังงี้ให้ฟังเสียงหัวหน้านะ หัวหน้าคือ ศาสนธรรม คือศาสนา คือธรรม ให้ฟังเสียง ใ้เรื่องฟังเสียงกิเลสมันจะพากันจมทั่วโลกดินแดนเห็นไหม กิเลสมันพาคนไหนให้มีความสุขความเจริญรุ่งเรืองมีไหม ไม่มีไปโลกไหนมีแต่โลกเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้อยู่ในหัวอก ๆ อยู่ในหัวใจ สิ่งภายนอกก็มาประดับประดา อันนั้นอันนี้มี มีมากสิ่งภายนอก ประสาวัตถุ มันมีอยู่เต็มแผ่นดินจะว่าอะไรมาเป็นของเราเพียงเท่านี้ มันมีมากเต็มแผ่นดิน วิเศษวิโสอะไร

หัวใจต่างหาก ถ้าทำหัวใจให้ดีแล้วอะไรจะมีไม่มีไม่สนใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วพอ ถ้าใจไม่มีธรรมอยู่ไหนร้อนหมด ไม่ว่าจะมหาเศรษฐี กุฎุมพี ที่ไหน ยศถาบรรดาศักดิ์สูงขนาดไหน ก็เสกสรรปั้นขอเป็นลมปากไปอย่างนั้นแหละ ไม่เห็นมีความสุขความเจริญอะไร ถ้าไม่ใช่ธรรมเข้าสู่ใจ จึงขอให้ปฏิบัติธรรมให้เข้าสู่ใจ มีมากมีน้อยนั้นแหละเป็นที่พึ่งเป็นพึ่งตายได้ ธรรมมีมากมีน้อย บุญมีมากมีน้อย นั้นแหละเราจะหวังอาศัยพึ่งเป็นพึ่งตายกับมันได้ นอกจากนั้นอย่าหวัง หวังพึ่งกิเลส เอ้าพึ่งเท่าไรก็จมเท่านั้นละ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ เหนื่อยแล้ว เวลาไป-ไปใหญ่เลย ต่อไปนี้จะให้พร

พวกเด็กก็ให้ตั้งใจปฏิบัติตัวเองนะ ให้ฝ่าฝืนความคึกความคะนอง ความคึกความคะนองไม่ใช่ของดี พาคนให้เสีย เราต้องฝ่าฝืนต้องรั้งมันไว้ความคึกความคะนองอย่าให้มันเลยเถิด มีการฝึกการทรมานกัน ยากลำบากเพื่อความเป็นคนดีไม่เป็นไร ให้ฝึกตัวเอง อยู่เฉย ๆ ให้เป็นคนดีเป็นไปไม่ได้นะ ความชั่วมันดังไปเรื่อย มันไม่ถอยนะ ความชั่ว มันดังไปเรื่อย ถ้าความดีไม่จุตลากเอาไว้จะไม่เหลือนมนุษย์เป็นคนดีอยู่ในโลกนะ ให้ฝึกตัวเอง ทุกข์ยากลำบาก ครูบาอาจารย์ท่านก็สอนมาแล้วเป็นยังงี้ ท่านทุกข์ไหม พระพุทธเจ้าสลบถึง ๓ หนทุกข์ไหม นั่นละฝึกเพื่อเป็นคนดีเป็นอย่างนั้น ต้องมีการฝึกการคัดค้านต้านทานกันกับสิ่งชั่วช้าลามกทั้งหลาย ไม่คัดค้านมันไหลลงไปเรื่อยเหมือนน้ำไหลลงจากภูเขานั้นแหละ ต้องมีการต้านทานกันไว้ถึงจะมีความดีเหลืออยู่บ้างนะ ให้จำเอานะ เท่านั้นละ

วันนี้เทศน์เปิดหนักอยู่นะ วันนี้เทศน์เปิดจนกระทั่งลมจะไม่มีเหลือ

ปัญหา

ถาม ช่วงพ่อแม่ครูจารย์ใหญ่มันดังออกจากสมาธินี้ พ่อแม่ครูจารย์ย้ายไปอยู่หนองผือแล้วใช้ไหมคะ

ตอบ ใช้ ไปอยู่หนองผือแล้ว นั่นละติดสมาธิไปตลอด ไปอยู่หนองผือท่านชานาปใหญ่ถึงได้ออก พอออกมันก็ผิงเลยเทียว ตอนนั้นแตกอยู่นามน จากนั้นมาก็พักสบาย ๆ เพลินในสมาธิอย่างว่าแหละ พอมาถึงหนองผือถูกท่านชานาป ลากออกจากสมาธิ ทีนี้ก็ออกถึงปัญญา รั้งปัญญาอีก ตรงนั้นแหละ ท่านเอาจุดไหนไม่มีผิดพลาดนะ นั่นละเห็นไหมผู้รู้ไปก่อน ปีบตรงไหนถูกเลย ๆ เช่นอย่างเวลาเราตั้งรากฐานที่แรกท่านก็ยุใส่เลย เอ้า อัดภาพมันไม่ได้ตายถึง ๕ หนแหละ ท่านยุเลย เอาเลยที่นี้ได้หลักแล้วฟาดเลย จนได้รั้งเอาไว้ กิเลสมันไม่ได้อยู่ในกายนะ นั่นรั้งแล้ว จะทรมานไปอะไรนักหนา พอสมควรแล้วก็ลดบ้างซึ่งความหมายว่าจัน

แต่ถ้าท่านพูดอย่างนี้มันไม่ถึงใจเรานะ เพราะท่านรู้นิสัยเราผาดโผน เพราะฉะนั้นพ่อแม่ครูจารย์กับเรานี้ พูดเรื่องอะไรก็ตาม คุณกันธรรมดานี้เหมือนพ่อแม่กับลูก นะ คุณกันธรรมด้าธรรมดาเหมือนพ่อแม่กับลูก พอแย็บออกทางธรรมะเกี่ยวกับเราแล้ว ผางทันทีเลยนะ ทุกครั้งนะ ท่านไม่เคยอ่อน เพราะท่านรู้นิสัยมันผาดโผน ถ้าไม่เอาจริง ๆ มันก็ไม่ถึง มันต้องการความจริงนี่นะ หนักเท่าไรยิ่งชอบ ก็คิดดูซิ ม้าเขาฝึก อยากให้ท่านพูดว่า ไอ้หมาตัวนี้ ท่านไม่พูดเสียนี้เรายังเสียชีวิต แต่เราดึงมาพูดเข้าใจใหม่ มันจึงเข้ากันได้ ไอ้หมาตัวนั้นกับหมาตัวนี้เป็นยังไง นั่นละผู้ที่ท่านรู้ใส่ปั๊บเดียว ๆ ไม่มีพลาด ยอมรับ ๆ เลย เรามันก็เป็นนิสัยอย่างนั้นด้วย เพราะฉะนั้นธรรมะของท่านที่ออกมาหาเราจึงเด็ดทุกอย่าง ไม่มีอ่อนเลยนะ

ท่านรู้นิสัยว่าเอาจริงเอาจัง พูดธรรมดานี้มันไม่ถึงใจ ถ้าท่านเปรี้ยวแล้วถึงละ ท่านจึงเอากับเราอย่างนั้นตลอด ตลอดมาเลย ธรรมะท่านเทศน์สอนเราไม่เคยอ่อนเลย ผิงทันทีเลย ทางนี้ก็ถึงใจทันที ๆ เข้ากันได้สนิท ๆ เหล่านี้ก็ไม่ใช้จะเป็นกับทุกรายไป นะ เราพูดเรื่องของเรามันเป็นอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายนิสัยวาสนาก็ต่างกัน ๆ จะให้เป็นแบบเดียวกันนี้ไม่ได้ เป็นคนละแบบ ๆ แต่อยู่ในวงของธรรมอันเดียวกัน ตามนิสัยวาสนาปลีกย่อยต่างกันไปเท่าไร เราก็แยกออกไปหลักย่อย ส่วนหลักใหญ่คือความบริสุทธิ์เสมอกันหมด อันเดียวกัน

เหมือนต้นไม้ ต้นไม้ชื่ออื่น เอามาปลูกที่ต้น กิ่งก้านสาขาไม่ได้เหมือนกัน ต้นไม้ชื่ออื่นเหมือนกันก็จริง ต้นเหมือนกันว่าต้นไม้ต้น แต่กิ่งก้านไม่เหมือน มันแตกออกไปต่างกันอย่างนั้น ไม้ชนิดเดียวกันมันก็แตกต่างกันไป อันนี้กิริยานิสัยวาสนาของแต่ละคน ๆ เหมือนกับกิ่งไม้ที่แผ่กระจายออกไป ต่างกันอย่างนั้น แล้วจะถามอะไรอีก

ถาม หลวงปู่หลุยเคยบอกว่า ต่อไปข้างหน้านี้พระอรหันต์ประเภทอุกโตะจะหายาก ท่านบอกว่าป่าเขาลำเนาไพรมันหายาก มันไม่ค่อยมีสถานที่สงบสงัดสำหรับพระท่านจะได้บำเพ็ญ จนกระทั่งมาอ่านในพระไตรปิฎกเห็นมีคำว่า อุกโตะภาคอรหันต์ ก็ไม่ค่อยเข้าใจ ทีนี้พอมาอ่านถึงการชำระพระไตรปิฎกว่า พระอรหันต์ที่ชำระพระไตรปิฎกนั้นท่านเป็นพระอรหันต์ประเภทที่หนึ่งและประเภทที่สอง อันนี้คือความหมายของอุกโตะใช้ใหม่คะ คือเป็นปฏิสัมภิทาด้วยและฉฬภิญญาด้วย

ตอบ คั้นพระไตรปิฎกยังคั้นได้ พิจารณาไม่ได้ก็ไปตายเสีย อย่าอยู่ให้หนักแผ่นดิน (เสียงหัวเราะ) นี่เห็นไหมตอบกันแล้ว เาละตอบแล้ว หมัดเดียวเท่านั้นอยู่เลย ไม่อยู่หมัดก็อยู่เมรุละ สองอย่างนี้อยู่กันได้ เาละไป

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd